

en av de viktigste ringepolitikken, og om tvangsdirigering, militærangang som militærtjeneste, er lasje når det gjelder situasjon og et ord. Det må tydelig føle tvangsdirigering og vil er utilitær.

de prinsipielle alder anstaltningen også for skogsarbeidet, finne en løsning så skoghjelp nok både nå og senere, går man anstaltning, som pro- og gjør vondt ver- enn på en vel som er ukjellig.

menteres med at det for ved fordi vi hadde vinter, bør det påpe- tøve. Det var noen februar. Men de av- var det så mildt ikke var kaldere

angsarbeid i skogene ning til at spørsmå- dshjelpen i skog- og tatt opp til alvorlig

ass i byene hender et er at man ikke vil en som har vært pas- tem. Men det anbefa- bunke fra offentlige side at man på ar- på landet skal ta inn nye folk. Man tilbys og de alvorlige N.S. har sonet sin straff.

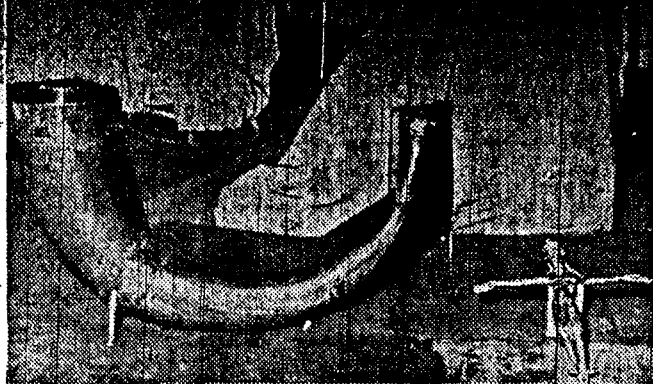
mening at de straf- oppstas i arbeidslivet. det komisk, når folk tyske befestninger, soldater skulle dre- tale å arbeide sam- assivt medlem av N.S. klassene i jord- og ikke profaneres ved at skolekraft som ikke leder.

ende at den forelig- om tvangsarbeid har- uten at det har erksomhet og uten karakter er blitt til- derstrekke. Når dette ble, må det være fordi er så innstilt på at de regjering skaper situasjoner, at man erer.

O. H. Langeland.

omstillingene, blir nok over Buddes fortrinli- i virkeligheten ener- fektive ledelse av det var. Men Buddes sto- — jeg regner Budde kanskje den betyde- norske generaler på — fortjener at hans blir framstilt i klart en norsk krigshisto- ing av felttoget. Med om i dag bys norsk sk forskning har det lange utsikter med

nok noen små innven- boken, men skal ikke dem ved denne an- ten bortsett fra dem er godt å (i om det

En del av de morsomme nyervervelser som Kunstindustrimuseet har fått, delvis takket Kunstindustrimuseets venners generøsitet. De to kjolene man ser på dette bildet avbilder en del fra våre tiders, men det knytter seg atskillig kulturhistorisk interesse til dem. Til venstre ser man fru Arbog bryllupskjole fra midten av forrige århundre og til høyre jemalens — landskapsmaleren Arbog — modellkjole fra atelieret. En typisk representant for Watteau-tiden. Under det verdifulle drikkehornet fra Trøndelag (1628) og krusifikset fra Hildesheim fra omkring 1230. Begge er gaver fra Kunstindustrimuseets venner.

I dag står Kunstindustrimuseet dørene opp for sin interessante utstil- ling i 3. etasje. Her har man samlet utenlandsk bonaye og utstyr fra de forskjellige epoker og de er ordnet etter sitt stilpreg og sin tidstype i de forskjellige rom. Denne utenlandsavdelin- gen har aldri tidligere vært vist fram for offentligheten. Utstillingen var fer- dig til montering like før krigen brøt ut, men ble da i all hast evakuert, men

nå er sakene igjen på plass og publi- kum har fått en sjelden anledning til å studere renessanse-, rokokko- og barokktyper o. a. v. i de sjeldent smak- fullt monterte rommene. Det er anskue- lighetsundervisning av meget høy klasse. I samme forbindelse kan vi også minne om utstillingen av gammelt sølv i 2. etasje. En glimrende anled- ning til å stifte bekjentskap med en høyt artistisk gren av norsk håndverk.

Nei, hr. stortingsmann!

Fra oberst Jørgen Jensen.

Nei, hr. stortingsmann Nygaards- vold, mobilisering alene betyr ikke at der skal kjempes.

Om så var behøvd vel ikke. Re- gjeringen å ha overveld og under- handlet de første dagene etter at ordren om mobilisering var gitt.

Og hvorfor kom der ingen ordre om å kjempe?

Jo, fordi Regjeringen selv ikke var klar over hva den ville. På anmod- ning av Dem var jeg til stede i det statsråd som ble holdt i Hamar den 9. april, etter at ordren om mobil- isering var gitt. Men i dette stats- råd, hvor også en del stortingsmenn var til stede, stod meningen mot hverandre. En del statsråder ville kjempe, en del, både medlemmer av regjering og av storting, var mot kamp, de fleste var høyst tvilrår- lige og nedstemte. Regjeringen for- lot Hamar uten at noen bestemmelse var tatt.

Det telegram som Regjeringen sendte ekspedisjonssjef Johannessen senere på kvelden, gir et klart bilde av situasjonen. Det lød slik:

«Tyske sendemanns henvendelse til Dem mottatt og drøftet av Re- gjeringen med representanter for Stortinget. Ber Dem straks medde- le sendemannen at Regjeringen nå forelegger spørsmålet om under- handling med tyske myndigheter om fredelig ordning for Stortinget. Kan gi endelig svar sent i aften, eller tidlig i morgen. Forsetter i mellomtiden stansing kamp» (Stor- tingsdokument nr. 2 1945.)

Når De spør meg om jeg trodde mobiliseringen kun skulle være en vennskapelig parade overfor tyskerne, så må jeg gjenta hva jeg skrev i mitt forrige oppsett, at vi mobil- iserte på 2-3 dager, mot forutsatt

5-6, og at vi allerede den 10. sendte den første styrke til fronten. Synes De at det tyder på at jeg trodde mobiliseringen skulle være en vennskapelig parade?

Må jeg få lov til å spørre Dem, hva mente De da Regjeringen sendte dette telegrammet og når den først den 11. bestemte at det skulle kjempes. Skulle det være «parade» innvil da? Og hvorfor fikk vi ikke den 11. beskjed om hva som da var bestemt? Da hadde jeg sluppet å uleiligg Dem morgenen den 12.

Jeg vil ytterligere slå fast at mobilisering ikke er ensbetydende med krig, men at den, satt i verk i rett tid, tvert imot kan være det beste middel til å unngå krig — jfr. Svetls.

Hadde De som statsminister hand- let etter denne erfaring og mobil- isert i tide, så hadde vi høyst sannsynlig ikke fått krig. Det er de fleste sakkynldige enig om.

De gjentar i Deres siste oppsett at vi mente det var nytteløst å kjempe med tyskerne osv.

Men mon ikke det sterke inntrykk, som denne i og for seg lite bety- dningsfulle samtale synes å ha gjort på Dem, må tilskrives at De var trekt og utslitt, som De selv sier, og som også vi så at De var, slik at selv saklige opplysninger blir opp- fattet av Dem som «aggressive».

Jeg skal villig innrømme at jeg hadde svake øyeblikk i denne tiden, hvem av dem som stod oppe i det hadde ikke det?

Men De, hr. stortingsmann, bør være den siste til å kaste sten. Selv så og hørte jeg Dem den 9. april på Hamar — en trist opplevelse — og i Hambros bok: «De første måne- ders», kan en på side 30/31 og 35 lese

som av all syns står inn for en hurtig mobilisering, og dermed viden de det mulla å ta kampen opp, skulle i første rekke De, hr. Nygaardsvold, være disse offiserer evig takknemlig. Men når De i Deres beretning sårer å svarte dem så er alle — jeg sier alle — klar over grunnen til det.

Jørgen Jensen.

Statsminister Nygaardsvold — oberst Jensen.

Av oberst Johannes Schiøtz.

På en, der som jeg, hadde den glede og oppmuntning å treffe oberst Jensen 9. april 1940 om kvelden og hadde anledning til fra 12. april av å kunne følge oberstens fremtægen- de virksomhet som sjef under resten av krigen og å bli kjent med hans grunnleggende arbeid for fors- ningstjenesten på Hedmark — på ham virket statsminister Nygaards- volds angrep på obersten med et mildt uttrykk overraskende. Det var ikke menn som oberst Jensen som de første par krigsdager tapte hodet eller tapte motet.

Statsminister Nygaardsvold er en av de 4-5 menn som har hovedan- svaret for 9. april 1940. Med det militære fallitbo han og hans fel- ler hadde frambrakt som grunnlag tok våre militære sjefer opp kampen og la dermed grunnlaget for vår se- nere frigjøringskamp. Når nå en av de nevnte 4-5 menn angriper offi- serer fordi de tillot seg å gjøre harm og hans kolleger oppmerksom på den militære situasjon, da virker det udelst forstemmende. Derimot er det forståelig at opplysningene den gang ikke virket oppmuntren- de på regjeringsmedlemmer som i løpet av fem regjeringsår hadde in- teressert seg så lite for militære spørsmål at de ikke engang hadde rede på meget enkle militære begre- per i forbindelse med en mobilise- ring.

Disse menn bør for sin egen skyld søke å legge et glemselens slør over sin virksomhet i samband med 9. april 1940.

Johannes Schiøtz.

Som den annen offiser som var til stede under samtalen med stats- minister Nygaardsvold, kan jeg be- krefte oberst Jensens framstilling.

Storhamar, 26. april 1947.

Ole Sandberg, major.

Bergljot Vedens, el- derdag ettermiddag på

Disse elever har liten dighet, men Bergljot Ve- brakt dem noe av sin gratis og lyriske mus- vegelsene. Svært me- pedagoger tror at når ballettakne og dans- behersker de dermed dansk-tekniikk. Dette måtte tilfelle: barfo- en ganske annerlede- beldet plastikk fra ho- for å være uttrykks- som f. eks. «Hymne» Rimska-Rorsakows p- alikk krever en sterk- fikk og en annen kro- disse elevene har.

Det er og blir forkø- ver på et uferdig s- solo. Solpanden er re av dansene, som virket koreografisk var utført av en grup- spinkle når de ble- ung pike, hun var Komposisjonsmessig av dansene gode in- de isper, ofte ut i luf-

Best virket ensem- særlig for de minste små er alltid så se- bevege seg rytmisk «Alfekor» til F. Men alik var helt bedæ- og utført. Også Paderewski var god- lykke. Flere av de- ver hadde suksess- nummer. Særlig (Rachmaninoff) av Karin Falleng- takknemlige opp- «Alf» humer inn i- Del siste dans- den Tsjajkovskij var- det udelst og godt utfo- elever.

Opplysningen had- te i et utmerkede- av Arvid Fladmo- Ree Wævre ved fly- Kostymene var vakre og smakfulle. Det var blomster- elever, og Bergljot- tellig lyldet til slut-

Veiboken

De to viktigste i Automobilklub og Nor- bund har i år gitt ut en av veiboken, som Dette er den første et kjent og sam- ter krigen. Rutetab- antall og forvæ- de opplysninger trenger. Boken er

Internasjona POLITIK

UTGITT AV CHR. MICHELSEN'S INSTITUTT FOR VITENSKAP OG NDBFRIHET

Redaktør ARNE ORDING

Redaksjonsrådgiv: Prof. dr. Frade Castberg, H. O. Christophersen, prof. dr. Wilhelm Kellb- Abrekter August Schom og prof. dr. J. S. Worm-

MB 284.47